

Rytmus lásky: Rozprávka

Lily Wonderland & Michaelovi anjeli

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

ISBN 978-80-560-0331-2

Lily Wonderland & Michaelovi anjeli

RYTMUS LÁSKY: ROZPRÁVKA

Technicky spracoval: Ličko Michal

Korektúra: Labai Emil, Fujas Štefan

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0331-2

Rytmus lásky
- Detská charitatívna organizácia -
Webová stránka: <https://rhythmoflovecharity.wordpress.com/>
Email: charity.rhythmoflove@gmail.com

OBSAH

Úvod	5
Rytmus lásky: Rozprávka	7
Kapitola 1	9
Kapitola 2	13
Kapitola 3	16
Kapitola 4	18
Kapitola 5	22
Kapitola 6	25
Kapitola 7	29
Kapitola 8	32
Kapitola 9	36
Kapitola 10	38
Kapitola 11	43
Kapitola 12	46
Kapitola 13	48
Kapitola 14	51
Kapitola 15	54
Kapitola 16	57
Kapitola 17	60
Kapitola 18	63
Kapitola 19	64
Kapitola 20	67
Kapitola 21	73
Kapitola 22	76
Kapitola 23	81
Kapitola 24	85
Kapitola 25	89
Kapitola 26	91
Kapitola 27	95
Kapitola 28	97
Kapitola 29	102
Kapitola 30	109
Kapitola 31	112

Kapitola 32 	119
Kapitola 33 	124
Pod'akovanie	128

Vypočut' knihu v audio
Stiahnut' audio

Úvod

Rozprávky a ľudové umenie sú súčasťou ľudskej evolúcie. Rozprávky vždy boli efektívnym spôsobom pre našich predkov ako komunikovať nie iba s nebom, ale tiež s našim vnútrom. Mnohé roky sa ľudstvo spoliehalo na rozprávky ako základ pre udanie morálnych štandardov, skúmanie najvzdialenejších kútov ľudskej mysle, zdieľanie lásky a vedenie našich ratolestí vpred v lepšiu a viac prosperujúcejšiu život.

Keď sme vyrastali, stávali sme sa viac a viac povedomejší s množstvom príbehov, ktoré nás naplňovali radosťou a očakávaním, a tiež ukazovali ako náš svet v tej dobe fungoval. Rozprávky nám pomohli pochopiť rozdiel medzi dobrom a zlom, naučili nás dôležitosti rozoznania správneho od nesprávneho, pomáhali nám urobiť dobré rozhodnutia ako i byť viac kreatívny. Každá generácia, kultúra a veková kategória mala možnosť potvrdzovať

relevantnosť rozprávok, ktoré ovplyvňovali životy detí. Táto knižka sa usiluje o rozvíjanie šťastia v deťoch i dospelých, a zároveň nám pripomína, že jediný človek môže urobiť rozdiel vo svete.

V mene všetkých účastníkov tohto projektu, my – spisovatelia, venujeme túto knižku deťom celého sveta.

Rytmus lásky: Rozprávka

Kedysi dávno, v ďalekej krajine, existovalo kráľovstvo, ktoré nemalo žiadny začiatok ani koniec. Toto kráľovstvo sa nachádzalo na mieste bez mena a iba čakalo na niekoho, kto mu vymyslí meno, ktoré by zodpovedalo jeho skutočnej veľkosti, cnosti a poslaniu, pre ktoré bolo vytvorené.

V kráľovstve žil mladý princ, ktorý nemal žiadnych sluhov ako to býva zvykom v kráľovskej rodine. Každého považoval za kamaráta a seberovného.

Jedného dňa sa však objavila zlá čarodejnica, ktorá túžila nielen prevziať kontrolu nad kráľovstvom a zraniť princa, ale všetkých jeho blízkych. Snažila sa zničiť nielen jeho rodinu, ale všetkých a všetko, čo miloval. Avšak, čarodejnica nepočítala s tým, že medzi princovými priateľmi boli kúzelníci, víly, hviezdne svetlá, draci a

motýle; nehovoriac o tom, že sila jeho kráľovstva mohla ochrániť každého pred účinkami zla čarodejnice.

Nebolo nutné požiadať o vonkajšiu pomoc, pretože všetci priatelia sa bez váhania chytili za ruky a vytvorili bezpečný kruh, do ktorého zlá čarodejnica nemohla preniknúť.

Keď sa ďalšie kráľovstvá dozvedeli o hrozbe, ktorú čarodejnica zoslala, neváhali. Všetci naraz pricestovali do princovho kráľovstva, chytili sa za ruky s ostatnými a tak vytvorili kruh, ktorý sa šíril nielen svojimi rozmermi, ale i podstatou. Zvuk bijúcich srdc znel v celom okolí. Bol taký intenzívny, že zasiahol zlú čarodejnicu, ktorá padla na kolená.

Esencia starostlivosti a lásky sa vznášala voľne, ponúkala nádej pre budúce generácie a porazila i vážne choroby, ktorými čarodejnica prekliala ľudí.

Tam, v tej chvíli, keď sa srdcia všetkých kamarátov spojili v súzvuk, porazili zlo, ktoré prišlo z vonka a do podvedomia každého zúčastneného prišiel názov, ktorý najviac vystihoval kráľovstvo princa: Rytmus lásky.

Kapitola 1

V ďalekej krajine, tam, kde nemal byť možný život, v prírodnom divadle plným lesku, ktorý rozsvetuje oblohu na dve pologule, sa na studenom ľade čosi pohlo. Polárna žiara, ten krásny svetelný jav, ktorý sa objavuje za polárnym kruhom a ľudstvo je ním od nepamäti fascinované, tá trblietavá obloha pri magnetickom poli Zeme v dnešný deň natiahla ochrannú vrstvu nad studeným mokrým telíčkom húsenice motýľa, ktorá svojimi drobnými očkami sledovala tento zvláštny svetelný jav. Videla červenú, jasne modrú, zelenú a fialovú farbu, ktorá sa zlievala do jedného svetelného triku a akoby tancovala a nabíjala okolie teplom. Telo malej zelenej húsenice pociťovalo všetky odozvy prírodného javu, vibrácie vytvorené elektricky nabitými časťami slnečného vetra. Žiara ju neoslepovala. Bola príjemná. Poskytovala útočisko

v tom svete plnom ľadu a snehu. V zime, ktorá by drobnému teličku mohla ublížiť, ale neublížila.

Húsenica sa pohla. Zistila, že stojí na studenom ľadovom povrchu. Urobila pár krokov dopredu, až sa dostala na okraj ľadovca, ktorý sa pôsobením vetra rozhojdal na modrom mori.

„Kde to som?“ - pomyslela si.

Nevedela, ako sa ocitla na tomto mieste. Ale skôr, než dostala odpoveď na položenú otázku, drobné chlčky na jej tele sa naježili. Cítila, akoby niekto alebo niečo stálo za ňou. Keď sa však váhavo snažila otočiť, zistila, že ten pohyb si vyžaduje omnoho viac námahy, ako pred chvíľkou. Zdalo sa, akoby sa točila iba na jednom mieste. Všetky jej nohy boli zrazu veľmi ťažké, akoby mala na sebe teplé ponožky a telo zababušené do mäkkého kabáta. Keď sa pozrela na svoje telo, zistila, že to nie je iba pocit. Silné hodvábne vlákno sa tu vzalo znenazdajky a obalilo jej celé telo.

Keď zastrelo i jej oči, húsenica zaspala neuvedomujúc si, aké zvláštnosti sa dejú naokolo, a kde sa prebudí.

Trvalo to iba pár týždňov, ktoré jej úplne vypadli z mysle.

Nastal čas premeny zo slizkej škaredej húsenice na krásneho, farebného motýľa. Z útrobov kukly sa mal čoskoro vynoriť úplne iný tvor. Taký vznešený, krásny, slobodný.

Bol to jeden z najväčších a najkrajších zázrakov prírody.

Keď sa kukla začala roztvárať, pomaly, pekne postupne sa začal objavovať nádherný pestrofarebný krásavec - belaso modrý motýľ so vzorom srdca na oboch krídlach.

Pri poslednom vyvrhnutí z kukly začal zhlboka dýchať a tým si pomáhal narovnať krídla, až ich mal prekrásne roztvorené. Jemne nimi zamával. Nikto ho neučil lietať, ale hneď sa vzniesol do miernej výšky, aby znova sadol na kvet slnečnice, v ktorom sa prebral do nového života.

Už mu nebola zima. Slnko svietilo vysoko na obzore a hralo iba jednou farbou. Farbou zlata.

„Ako sa voláš?“ - niekto sa spýtal spoza jeho chrbta.

Otočil sa a uvidel húsenicu podobnú tej, akou bol kedysi on.

„Emma.“ - vyslovil motýľ.

„Máš krásne meno. Vieš, čo znamená?“

Emma pokrútila hlavou.

„Znamená celok, jedinečnosť. Páči sa mi.“

Emma sa usmiala.

„A kto si ty?“

Húsenica pristúpila bližšie k motýľu, zadívala sa mu uprene do očí a vyslovila iba jednu vetu:

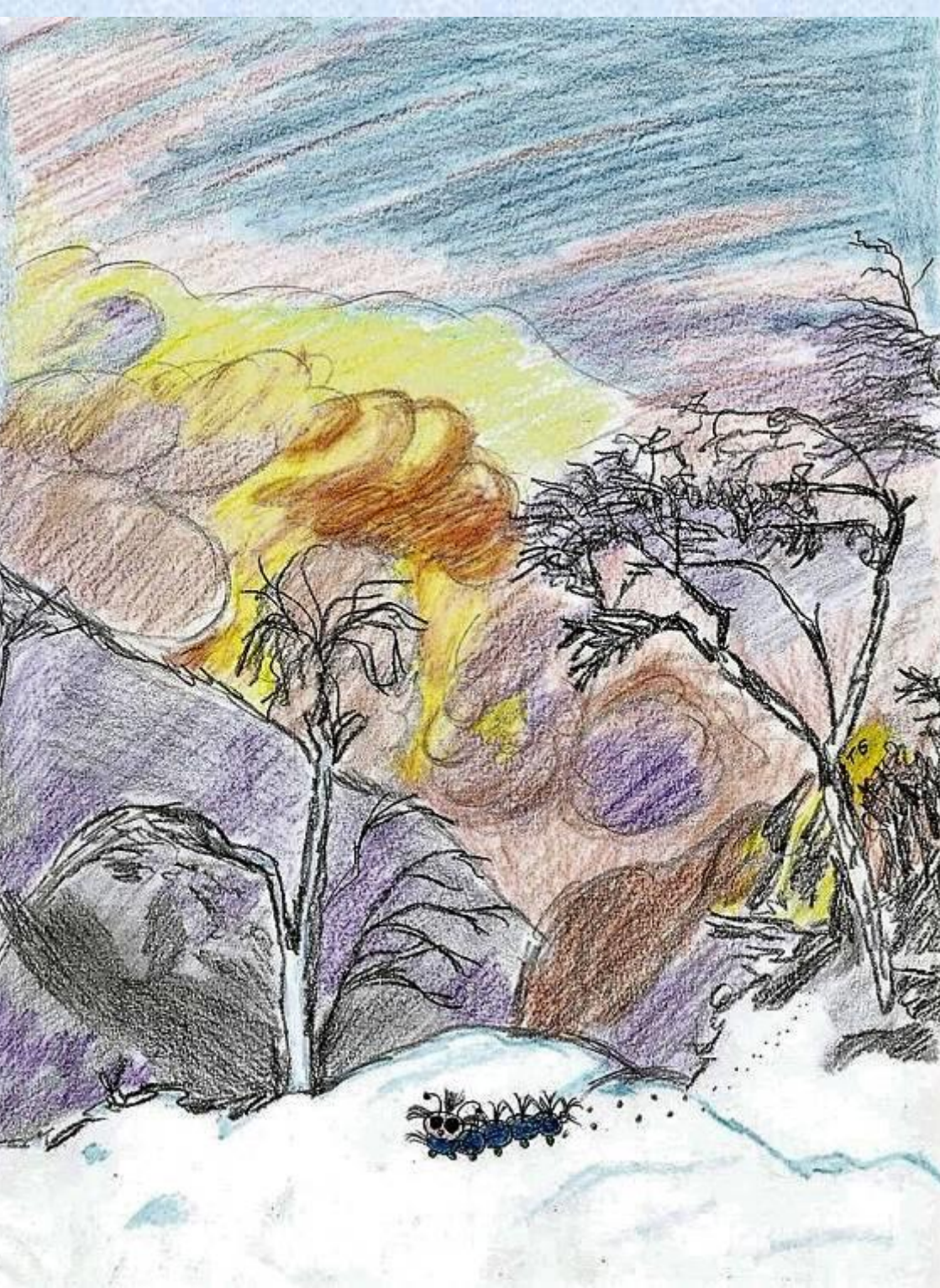
„Som ten, čím si bol ty a ty si ten, čím budem ja.“

Kapitola 2

Emma v tomto momente cítila čudný pocit, akoby žila už mnoho životov, všetky zlúčené do jedného. Vo chvíli, keď húsenica odstúpila od nej, tento pocit sa rýchlo pominul.

V tento prekrásny deň Emma mohla vidieť vrchy týčiace sa v diaľke. Keďže bola motýľom, inštinktívne rozprestrela krídla a letela oproti nim. Najprv lietanie nebolo veľmi náročné. Ale náhle, keď silný vietor začal cirkulovať z vrchov, lietanie sa stalo ťažším. Keďže scenéria bola fantastická, Emma zabudla dávať pozor na let. Oblúk slnka pomaly stúpал vyššie a vyššie k oblohe, prinútiac ju všimnúť si drobné pohyby na ľade. S napätými očami mohla vidieť iba malých Eskimákov, mrožov a ďalších tvorov pomaly sa pohybujúcich na rozsiahlych arktických ľadovcov.

Hoci uchvátená videným, Emma si spomenula, že má mávať krídlami. Po nejakej dobe, Emma cítila potrebu si oddýchnuť a tak namierila bližšie, aby lokalizovala miesto uprostred zmrznutých drobností. Čoskoro uzrela veľký blok ľadu trčiaceho zo strany jedného z ľadovcov s vítajúcim otvorom, ktorý vyzeral ako malá piesočná pláž. Tak Emma začala dlhý špirálovitý zostup k zemi. Dosiahla pôdu trochu rozvláčne a pomaly zložila krídla. Slnko sa rozrástlo a poskytovalo príjemný pocit. Emma si spomenula na húsenicine slová. Ako úžasné by bolo sa zmeniť z jedného tvora do druhého! V tej minúte slnečné lúče vrátili Emmu späť do spánku.

Kapitola 3

Emma nerozumela ako mohla žiť na dvoch miestach v jednom čase; najprv ako húsenica objavujúca sa na ľadovci a potom, keď sa premenila do motýľa a prebudila sa na slnečnici. A teraz... Bol to iba sen, v ktorom sa našla znova v mieste jej prvotnej destinácie?

Emma zdvihla malú hlávku a pozrela sa dookola. I keď zaspala na ľadovci, ktorý chladil jej malé telo, teraz sa našla pri rastúcej slnečnici. Nepamätala sa, kedy opustila slnečnicu, aby sa dotkla zeme.

„Odkedy rastú slnečnice na ľadovci?“ - pýtala sa nevedomujúc si, že jej otázka bola zmenená do slov.

„Všetko, čo si predstavíš, môže byť reálne.“ - počula známy hlas húsenice.

Emmine krídla sa roztiahli, keď sa zdvihla do výšky a pristála na hlave kvetu.

„Hej! My sme sa už stretli!“ - usmiala sa na húsenicu.

„Takže ty si myslíš, že stačí si niečo predstaviť, a stane sa to?“

„Nie! Musíš aj veriť, lebo bez dôvery žiadny sen sa nemôže uskutočniť.“ - odpovedala húsenica.

Emma nežne pohladila hlávku slnečnice.

„Jej hlava sa otáča k slnku vždy. Vieš, mali by sme nasledovať jej príklad. Kde je láska, tam je vždy teplo.“

Emma zatrepotala krídlami, zvýšila sa v odpovedi vďaka pre húsenicine slová. Vyzerala, akoby tancovala, tak aj húsenica začala poskakovať z jednej nohy na druhú, z druhej na tretiu, kým všetky jej nohy nezačali tancovať a tento pohyb zvlnil slnečnicu – čo obom priniesol smiech na tvár.

Emma potom pristála na slnečnici a uvidela ako sa húsenica pohodlne usadila a zatvorila oči. Pretože slnečnica sa ešte stále hojdala od tanca, pokoj a bezpečie ju ukolísali do spánku.

Kapitola 4

Keď sa Emma pozrela na oblohu, predtým, než sa oddala spánku, túžba bola zhmotnená do myšlienky vytvoriť zväzok s najvyšším, aby ju tichý hlad odniesol do ríše snov. Akýsi neznámy hlas prehovoril k Emme počas spánku:

„Ach, nebudeš ma nasledovať, lebo si nad mrakmi a nevieš, čo ti ešte raz bude chýbať. Mala by si začať počúvať pieseň o inom svete a čase, lebo pri počúvaní tejto melódie, tvoje srdce začne búšiť ako keď vidíš rannú hviezdu a jej deti zhromažďovať sa naokolo. Spievajú spoločne: Niet viac hladu, niet viac úmrtia. Voľnosť! Voľnosť! Voľnosť! Niet viac nenávisti či klamstiev. Iba voľnosť! Voľnosť! Voľnosť! So všetkými farbami dúhy iba žiariace voľno. So Zorničkou milovať svet, teba i mňa.“

Keď sa Emma prebudila zo sna, začala cestovať na míle ďaleko. Jej krídla sa stali silnejšími. Čoskoro prilietala na malú púšť, ktorá sa nachádzala na dezolátnom mieste. Pristála a začala kráčať. Ako náhle únava udrela na Emmu, zastavila sa pre krátky odpočinok, začala sa modliť a meditovať. Sledujúc tajné pokyny v chráme v kokóne, postupne uvoľňovala svoju éterickú bytosť tým, že sa oslobodila od vyššieho vedomia, z otroctva telesných zmyslov. Takto prepustená, jej božská prirodzenosť začala odhaľovať tajomstvo transcendentálnych sfér. Uvidela postavu, ktorá bola hrozná, ale aj úctivo-inšpirujúca.

Bol to veľký, svetlo prúdiaci drak s krídlami tiahnucimi sa cez celú oblohu. Drak zavolať na Emmu a spýtal sa: “Prečo medituješ nad svetovou záhadou?”

Spočiatku vydesená pohľadom, Emma padla na kolena a prosila draka, aby odhalil svoju pravú identitu.